

Arrest

nr. 231 741 van 23 januari 2020
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 20 januari 2020 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gegeven op 13 januari 2020.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2020 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 november 2009 dient verzoeker, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 27 februari 2010 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 25 januari 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 16 november 2009 ongegrond wordt verklaard.

Op 14 april 2011 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 10 mei 2011 dient verzoeker een tweede aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 28 november 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 17 januari 2012 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 142 122 van 27 maart 2015 wordt het beroep tegen deze twee beslissingen verworpen.

Op 12 januari 2020 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 13 januari 2020 wordt verzoeker door de politie gehoord.

Op 13 januari 2019 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 12.01.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: D.

voornaam: F.

geboortedatum: (...)1963

geboorteplaats: I.

nationaliteit: Senegal

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart dat hij met zijn neven in Antwerpen woont. Hij heeft geen partner noch minderjarige kinderen in België. Hij verklaart dat hij een infectie in de schouder heeft. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

(...)

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 20 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren sinds 2012.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.01.2012 dat hem betekend werd op 16.02.2012. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 20 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren sinds 2012.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.01.2012 dat hem betekend werd op 16.02.2012. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene verklaart dat hij een infectie in de schouder heeft.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Senegal een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

(...)"

Op 13 januari 2020 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies).

Op 13 januari 2020 wordt verzoeker in het gesloten centrum gehoord.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

2.2. Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die het indienen van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

“EERSTE EN ENIG MIDDEL: Schending van artikel 8 juncto 13 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

1. Een terugkeer naar verzoekers land van herkomst zal een schending van verzoekers privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM met zich meebrengen, omwille van de volgende redenen:

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het EHRM dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (EHRM, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

2. Verzoeker heeft een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM in België uitgebouwd.

Verzoeker verhuisde in 2002 naar België en verblijft ondertussen 18 jaar onafgebroken in België.

Na 18 jaar onafgebroken verblijf in België, is verzoeker zeer goed geïntegreerd in onze maatschappij. Hij spreekt perfect Frans en is de Nederlandse taal goed machtig (zie stukken 2-5). Na een kleine twee decennia in België te verblijven bevindt verzoekers sociale netwerk hier. Hij heeft in België een ruime vriendenkring en kennissenkring opgebouwd.

*Door zijn engagement om het Nederlands te leren en deel te nemen aan de wekelijkse conversatiegroep georganiseerd door Taal*oor heeft verzoeker in België hechte vriendschappen gesloten. Daarnaast is verzoeker sociaal geëngageerd en was hij lid van verschillende organisaties waaronder vzw JCCA waar hij deel nam aan culturele activiteiten en zich inzette voor de Afrikaanse gemeenschap in Antwerpen (zie stukken 6-8). Hierdoor heeft verzoeker goede banden met het Antwerpse verenigingsleven.*

Verzoekers privéleven bestaat onder andere uit het feit dat hij hier woont, duurzame banden met zijn omgeving heeft opgebouwd en hier zijn vrienden en sociaal netwerk heeft opgebouwd (zie stuk 11). Gelet op de zeer lange periode dat verzoeker hier in België verblijft, staat het onherroepelijk vast dat verzoeker hier zijn privéleven heeft opgebouwd.

3. Verwerende partij was op de hoogte van verzoekers' privéleven of moest dat minstens zijn.

Bij verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis Vw op 24 november 2009 (zie stuk 12) en op 13 mei 2011 (zie stuk 14) legde verzoeker getuigenverklaringen voor waaruit blijkt dat zij hem sinds 2002 hebben leren kennen in België. Verzoeker heeft bij bovenvermelde aanvragen om verblijfsmachtiging verschillende documenten toegevoegd die zijn onafgebroken langdurig verblijf in België bevestigen. Het gaat over een leveringsbon dd. 2004 (stuk 20); doktersverklaring dat verzoeker sinds 2007 patiënt is geweest (stuk 19); verklaring van Dokters van de Wereld dat verzoeker sinds 2004 tot op heden op regelmatige basis op doktersbezoek gaat (stuk 17); Uitnodiging Instituut voor Tropische Geneeskunde Antwerpen dd. 2004 (stuk 18); aanmelding Huis van het Nederlands en Nederlandse taalopleiding (zie stuk 2-5); verzoekers lidmaatschap bij verschillende organisaties (zie stukken 6-8); getuigenverklaringen die bevestigen dat verzoeker sinds 2002 in België verblijft (zie stuk 11). Hieruit blijkt dat verwerende partij op de hoogte was of op zijn minst diende te zijn van het jarenlange verblijf van verzoeker in België.

Naast alle stukken in het administratief dossier en de twee aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis Vw waarin het jarenlange verblijf van verzoeker reeds werd aangehaald, gaf verzoeker bij zijn aanhouding op 12 januari 2020 ook aan dat hij al 20 jaar in België verblijft. Bijgevolg had de verwerende partij moeten weten dat verzoeker sinds 2002 onafgebroken in België verblijft. Na een verblijf van een kleine twee decennia in België mag men wel aannemen dat er sprake is van een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

4. Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Thans is er geen sprake van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling, waardoor er geen proportionaliteitsonderzoek dient plaats te vinden. Echter, in gevallen van een eerste toelating is evenwel vereist dat wordt rekening gehouden met een eventuele positieve verplichting en moet ook blijken dat men tot een zorgvuldige belangenafweging is overgegaan (RvV arrest nr. 195 551 van 27 november 2017; zie ook EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.). Deze zorgvuldige belangenafweging ontbreekt echter volledig. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij volledig voorbijgegaan is aan het opgebouwde privéleven van verzoeker in het Rijk.

5. De bestreden beslissing bevat een heel summiere motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM, die luidt als volgt:

“Betrokkene verklaart dat hij met zijn neven in Antwerpen woont. Hij heeft geen partner noch minderjarige kinderen in België. Hij verklaart dat hij een infectie in de schouder heeft. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Hoewel de verwerende partij, op basis van het administratief dossier, twee aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis en de verklaring van verzoeker bij zijn aanhouding minstens op de hoogte had moeten zijn van verzoekers langdurig verblijf in België werd er geen zorgvuldig onderzoek gevoerd naar het privéleven van verzoeker. Verwerende partij vermeldt in de motivering wel artikel 8 EVRM, maar gaat hier niet dieper op in. Het louter vermelden van artikel 8 EVRM is niet voldoende en kan geenszins beschouwd worden als een zorgvuldige belangenafweging zoals vereist wordt door artikel 8 EVRM. Nochtans is verzoeker geïntegreerd en beschikt hij wel degelijk over een beschermd privéleven hier in België in de vorm van zijn langdurig verblijf in België en zijn ruime sociale netwerk.

Verwerende partij gaat voorbij aan verzoekers integratie en de duurzame banden die hij heeft met België.

Verder, verwijst verwerende partij enkel naar het feit dat betrokkene geen partner noch minderjarige kinderen in België heeft, maar dit heeft betrekking op verzoekers gezinsleven en niet zijn privéleven. De bestreden beslissing rept met geen woord over verzoekers' privéleven in België ondanks het feit dat verzoeker door de bestreden beslissing zal gescheiden worden van zijn vrienden en sociaal netwerk in België dat hij heeft opgebouwd gedurende de afgelopen 18 jaar.

Dit alles terwijl hij zal worden teruggestuurd naar een land waarmee hij nog nauwelijks banden heeft. Na een afwezigheid van een kleine twee decennia, is verzoekers netwerk in Senegal verwaterd.

De bestreden beslissing maakt een bijzonder intensieve inmenging in verzoekers privéleven uit.

Van een tijdelijke scheiding met zijn sociaal milieu in België is daarbij geen sprake. Aan verzoeker werd namelijk een inreisverbod van twee jaar opgelegd (stuk 23). De uitvoering van de bestreden beslissing zal tot gevolg hebben dat verzoeker gerepatriëerd zal worden, waarna hij gedurende maar liefst twee jaar niet meer terug zal kunnen keren naar België, en gedurende die tijd effectief gescheiden zal blijven sociaal milieu.

Desondanks hield verwerende partij op geen enkel moment rekening met verzoekers' privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek, dat wordt vereist door het EHRM in het licht van artikel 8 van het EVRM, vond niet plaats wat het betreft het privéleven. Hierdoor wordt artikel 8 EVRM dan ook geschonden.

Verzoekende partij beschikt bovendien niet over een effectieve manier om haar grieven onder artikel 8 EVRM te laten onderzoeken, hetgeen haar rechten onder artikel 13 EVRM schendt.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Gezien het halfslachtig, onzorgvuldig onderzoek van verwerende partij wordt ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Tot slot schendt de bestreden beslissing ook het redelijkheidsbeginsel gezien zij tot totale willekeur leidt.”

3.3.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Verzoeker voert aan dat hij een privéleven in België heeft uitgebouwd. Hij stelt dat hij al achttien jaar onafgebroken in België verblijft, dat hij geïntegreerd is, dat hij perfect Frans spreekt en het Nederlands

goed machtig is, dat zijn sociaal netwerk zich hier bevindt, dat hij een ruime vrienden- en kennissenkring heeft. Verzoeker is sociaal geëngageerd en was lid van verschillende organisaties, hierdoor heeft verzoeker goede banden met het Antwerpse verenigingsleven. Verzoeker stelt dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was of minstens moest zijn, nu verzoeker twee aanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend (op 24 november 2009 en op 13 mei 2011). Als bijlagen bij deze aanvragen werden getuigenverklaringen voorgelegd en tal van andere documenten waaruit blijkt dat verzoeker al sinds 2002 in België verblijft. Verzoeker heeft zijn langdurig verblijf in België ook meegedeeld toen hij werd opgepakt op 12 januari 2020. Verzoeker benadrukt dat er in gevallen van een eerste toelating rekening moet worden gehouden met een eventuele positieve verplichting en er moet een zorgvuldige belangenafweging gebeuren. Deze afweging ontbreekt echter volledig. De motivering die voorkomt in de bestreden beslissing, betreft niet zijn privéleven.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen inzake artikel 8 van het EVRM:

“Betrokkene verklaart dat hij met zijn neven in Antwerpen woont. Hij heeft geen partner noch minderjarige kinderen in België. Hij verklaart dat hij een infectie in de schouder heeft. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat met geen woord wordt gerept over verzoekers privéleven. Los van de vraag of dit beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker bij zijn gehoor op de politie op 13 januari 2020 verklaarde dat hij *“20 jaar geleden”* in België aankwam en dat hij *“regularisatie aangevraagd (heeft) in het verleden”*. Hieruit blijkt dat verzoeker verklaringen heeft afgelegd waaruit kon worden afgeleid dat hij banden heeft met België. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker tweemaal een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, in november 2009 en in mei 2011.

Met dit alles werd echter geen rekening gehouden. De verwerende partij heeft dit ook niet verder onderzocht en heeft hieraan geen belangenafweging gewijd. Dit houdt een schending in van de zorgvuldigheidsplicht. Nu vaststaat dat verzoeker minstens sinds november 2009 (datum van zijn eerste aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet) in België verblijft, kan *prima facie* worden aangenomen dat hij bepaalde banden in België heeft opgebouwd en dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was, gezien het administratief dossier.

Bijgevolg kan *prima facie* worden vastgesteld dat de verwerende partij heeft nagelaten een zorgvuldig onderzoek te doen in het kader van artikel 8 van het EVRM. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond.

3.3.3. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk.

In de nota repliceert de verwerende partij dat in de beslissingen in antwoord op de aanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd gemotiveerd over *“verzoekers lang verblijf in het Rijk, zijn kennis van het Frans en het Nederlands, zijn werkbereidheid, zijn gezins- en privéleven, etc.”* en dat *“Verzoeker (...) thans niet aan(toont) dat er dienaangaande gewijzigde omstandigheden zouden zijn.”*

De verwerende partij stelt ook:

“Waar verzoeker een schending aanvoert van artikel 8 EVRM, gaat hij er met zijn betoog aan voorbij dat hij zijn privéleven heeft uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf dat enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Hij laat na om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke “zeer uitzonderlijke omstandigheden” en die kunnen toelaten vast te stellen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving.”

“Verzoeker laat na om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke “zeer uitzonderlijke omstandigheden” en die kunnen toelaten vast te stellen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving. Hij toont met geen enkel bewijs aan dat de opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij wel de bescherming van artikel 8 EVRM kunnen doen in werking treden.”

De Raad stelt vast dat dit een motivering *a posteriori* betreft die geen afbreuk doet aan het feit dat in de bestreden beslissing zelf niets te lezen valt over verzoekers privéleven.

Het enig middel is in de aangegeven mate ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Verzoeker voert in dit verband aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing meebrengt dat zijn grondrechten geschonden zullen worden, met name zijn recht op een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en zijn recht op een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM. Verzoeker wijst er ook op dat hem een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd, zodat bij een tenuitvoerlegging van het bestreden bevel, hij gedurende twee jaar niet terug kan naar België en gescheiden zal blijven van zijn sociaal milieu.

Verzoeker kan gelet op de bespreking van de grief op grond van artikel 8 van het EVRM (cf. punt 3.3.) worden gevolgd. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is wettelijk vervuld.

3.5. Er is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

A. DE SMET